ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ 'Αριθμὸς 22 'Εν Κων[πόλει, ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 'Ιουνίου 1909

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ | *Ἕκαστον φύλλον παράδες 20* | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐτησία	*ἐν Κωνσταντινουπόλει*	Γρ.	30
»	» *ταῖς Ἐπαρχίαις*	»	40
»	» *τῷ Ἐξωτερικῷ*	Φρ.	10

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ὁ ἐγγράφων ἕνα συνδρομητήν, προπληρώνοντα τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ λαμβάνει δωρεὰν ἑκατὸν ἐπισκεπτήρια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΑΡ. ΚΟΡΑΚΑ: *Τὸ βιολί.* (διήγημα).

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΥ: *Συναξάρι.* (ποίημα).

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ: *Ὁ Μανδύας* (διήγημα, συνέχεια).

ΦΩΤ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ: *Σύννεφα.* (ποίημα).

ΗΡ. ΠΙΝΤΖΑ: *Πλατωνικός.* (Κωμωδία, συνέχεια).

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: *Μαργαρίτα Στέφα.* (Μυθιστόρημα, συνέχεια).

Κ. ΜΠΕΛΛΑ: *Δημήτριος Μοστρᾶτος.*

ΑΝΤΙΞΟΟΥ: *Μία ἐπιστολὴ τοῦ κ. Πάλλη.*

Ὀλιγόστιχα, ἀστεῖα, γνωμικά, αἰνίγματα καὶ προβλήματα, ἀλληλογραφία.

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Μὲ τὸ πρῶτο γλυκοχάραγμα, μὲ τὴν πρώτη λευκὴ ἀχτῖδα, ποῦ πηδοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνὸ κι' ἀσώματης μπαίνωντας μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια καὶ τὰ κατεβασμένα στόρια σκορποῦσε σ' ὅλη τὴν κάμαρα τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο καὶ γεμάτο μυστήριο μισόφωτο· πρὶν ἀκόμα ξυπνήσῃ τοῦ δένδρου τὸ πουλὶ στὴ ζεστὴ φωλιά του κι' ἀρχίσῃ τὸ χαρωπό του κελάιδι, τὸ ρηγόπουλο τὸ ξακουστό, ποῦ κοιμώτανε στὸ πλάγι τῆς καλῆς του, ξυπνοῦσε κι' ἐλαφρὰ ἐλαφρά, μὴν τύχῃ καὶ ταράξῃ τὸν ὕπνο τῆς συντρόφισάς του, ποῦ οἱ νόμοι τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς φύσεως τοῦ δῶσαν, σηκονώτανε κι' ἀπὸ μιὰ ἄκρη ἐκεῖ ἀνοίγωντας ἕνα ξύλινο μαῦρο κουτί, ἔπερνε τὸ βιολί του, τὸ περίφημό του βιολί, ποῦ ἔπαιζε μόνο στὰ χέρια του, γιατὶ γι' αὐτὰ μονάχα εἶχε φκιαστῇ κι' ἄρχιζε κάτι μαγικὲς δοξαριὲς πάνω στὶς τέσσερες χορδές του, ποῦ νόμιζες ποῦ κάποια νεράιδα τραγουδεῖ ἕνα τραγοῦδι χωρὶς λόγια, μ' ἀπὸ κεῖνα, ποῦ ἀκοῦν καμμιὰ φορὰ οἱ νυχτοπλανεμένοι καὶ πέφτουν καὶ πνίγουνται στὸ ποτάμι ἢ στὸ γιαλὸ ἢ πέφτουν ἀπὸ κανένα γκρεμό.

Πρῶτα πρῶτα κυλοῦσαν ἀπὸ τὸ βιολὶ κάτι ἥσυχες νότες σὰν τὸ μουρμουριτὸ τοῦ ρυακιοῦ καὶ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων στὸ φύσημα τῆς αὔρας καὶ κατόπι οἱ ἦχοι δυνάμωναν καὶ τώρα ἔμοιαζε σὰν πουλιοῦ κελάϊδι καὶ πιὸ ὕστερα κυλοῦσε ἀπὸ τὶς χορδὲς στὴν κάμαρα μέσα κάτι ποῦ δὲ λέγεται.

Κι' ἡ ρηγοπούλα ξυπνοῦσε μὲ τὸ χαμόγελο πάνω

στὰ χείλη κι' ἡ πρώτη ματιά της σταυρονώτανε μὲ τὴ ματιὰ τοῦ καλοῦ της. Ὁλόχαρη καὶ πεταχτὴ σηκονώτανε κι' ἕνα φιλὶ ἐγκάρδιο ἔνωνε τὰ χείλη τους καὶ τὸ βιολὶ πάνω ἀπὸ τὸν καναπὲ κυττοῦσε τρισευτυχισμένο τὸ ὥμορφο σύμπλεγμα.

Ἔτσι ξυπνοῦσε πάντα ἡ ρηγοπούλα καὶ γι' αὐτὸ ποτέ της δὲ θυμούντανε νἆχε καμμιὰ μέρα μελαγχολία ἢ λύπη. Οἱ μέρες της κυλοῦσαν μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ἀπὸ οὐρανὶ βελοῦδο, μὰ ποῦ δὲν μπόρεσε ὡς τὸ τέλος νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ βάσκανο μάτι τῆς γριά-μάγισσας.

Μιὰ μέρα τὸ ρηγόπουλο τὴν ἄφησε φεύγωντας σ' ἕναν πόλεμο. Τὸ ἄλλο πρωΐ ἡ ρηγοπούλα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι ὅταν ὁ ἥλιος εἶχε χτυπήσει τὰ στόρια της. Ἀπὸ βραδὺς ἀγρύπνησε' κι' ἦταν ἡ πρώτη βραδειά, ποῦ θὰ κοιμοῦνταν μονάχη. Καὶ τὰ μάγια τῆς γριά-μάγισσας δούλευσαν καὶ μιὰ χαραυγὴ ἡ πρώτη λευκὴ ἀχτίδα, ποῦ πήδηξε πάνω ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνὸ κι' ἀσώματη μπαίνωντας μὲς ἀπὸ τὰ τζάμια καὶ τὰ κατεβασμένα στόρια ξεδυάλισε πάνω στὸ κρεββάτι τὴ ρηγοπούλα νὰ κοιμᾶται μαζὶ μ' ἕνα παλληκάρι, ποῦ ἔμοιαζε τὸ ρηγόπουλο.

Ξάφνω ἀπὸ τὴν ἄκρη ἐκεῖ τῆς κάμαρας ἀκούστηκε ἕνα σιγανὸ τραγοῦδι χωρίς λόγια, τραγοῦδι σιγανὸ στὴν ἀρχὴ καὶ ἥσυχο κι' ὕστερα παραπονιάρικο τραγοῦδι. Ἡ ρηγοπούλα τινάχτηκε πάνω κι' εἶδε ὁλόγυρά της. Τὸ παλλικάρι κοιμώτανε βαθειά· κανεὶς ἄλλος στὴν κάμαρα. Καὶ τὸ τραγοῦδι ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ἄκρη ἐκεῖ, μέσ' ἀπὸ τὸ μαῦρο κουτὶ τοῦ βιολιοῦ κι' εἶχε μιὰν ἐπωδὸ πάνω σὲ παράφωνες νότες, ἐπωδό, ποῦ ξέσχιζε τ' αὐτιά, ἐπωδὸ μὲ λόγια πιὰ τώρα:

— Ἀχάριστη! ἀχάριστη!...

Καὶ ξανάρχιζε τὸ τραγοῦδι σιγανὸ στὴν ἀρχὴ καὶ ἥσυχο κι' ὕστερα παραπονιάρικο, χωρὶς λόγια καὶ ἡ ἀπαίσια ἐπωδὸς πάλι:

— Ἀχάριστη! ἀχάριστη!...

Ὅσο ποῦ ἡ ρηγοποῦλα σηκώθηκε ἔξαλλη καὶ πῆγε ν' ἁρπάξῃ τὸ κουτὶ νὰ τὸ πετάξῃ ἔξω μαζὶ μὲ τὸ καταραμένο τὸ βιολί, μὰ δὲν τόλμησε νὰ τ' ἀγγίξῃ. Λημονημένο ἐκεῖ κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφυγε τὸ ρηγόπουλο ἀπεριποίητο ἦταν κατασκόνιστο. Καὶ τὸ τραγοῦδι μὲ τὴν ἀπαίσια ἐπωδό του πιὰ δὲν ἀκουγότανε· διατὶ νὰ τὸ πετάξῃ! Θὰ τὸ σήκωνε ἀπὸ ἐκείνη τὴν κάμαρα. Καὶ κάπως λαφρωμένη ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη ἀφηκράστηκε μὴ καμμιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας ἀντηχοῦσε ἀκόμα τὴν ἐπωδό, μὰ δὲν ἄκουσε τίποτα, ξὸν ἀπὸ τὴν ἥσυχη ἀναπνοὴ τοῦ παλλικαριοῦ, ποῦ κοιμοῦνταν ἀκόμα...

Ἀρτάκη 1909. **Ἀργύρης Ν. Κόρακας.**

ΣΥΝΑΞΑΡΙ

«Σὲ μιὰ μακρυνὴ ἐνθύμησι»

Ἔλα, παιδοῦλά μου γλυκυά, θυμήθηκα γιὰ σένα
παλιὸ ἕνα συνξάρι
ὁποῦ ἡ γιαγιά μου μὲ ἔλεγε σὲ χρόνια περασμένα
ὁ ὕπνος πρὶ μὲ πάρῃ.

*
* *

» Στῆς ἀραπιᾶς τὰ ξένα μέρη
ποῦ ψήνει ὁ ἥλιος τὸ ψωμί,
Στῆς ἀραπιᾶς τὰ ξένα μέρη
τί εἶδε, μέρα-μεσημέρι,
τί ἔπαθε — ὁ θεὸς τὸ ξέρει —
ὁ ἅγι' Ἀντώνης μιὰ φορά.

» Μονάχος ζοῦσ' ἐκεῖ κρυμμένος
κ' ἦταν ἡ ὄψι του χλωμή,
μονάχος ζοῦσ' ἐκεῖ κρυμμένος
καὶ πάντοτ' ἔμνησκε σκυμμένος
μὲς τὰ βιβλία τὰ ἱερά.

» Καὶ ὁ Σατανᾶς — κακούργα πλάσι!
— Ὄξ' ἀπ' ἐδῶ μὴν κολαστῆς!
— Καὶ ὁ Σατανᾶς — κακούργα πλάσι!
Βουλήθηκε νὰ τὸν κολάσῃ
καὶ μὲς τὴν τόσην ἐρημιά.

» Καὶ ξάφνου κόρη ἀφροπλασμένη
— Πεντάμορφη, ὅσο φανταστῆς —
Καὶ ξάφνου κόρη ἀφροπλασμένη
γυμνὴ μπροστὰ στὸν ἅγιο βγαίνει
καὶ τὸν τηράει μ' ἐπιθυμιά.

» Ὁ ἅγιος τρόμαξε, μὰ πάλι —
ἦταν ἡ πίστη του πολλὴ —
Ὁ ἅγιος τρόμαξε μὰ πάλι
γύρισε ἀτάραγο κεφάλι
Καὶ λέγει: Βλέπε χαμηλά.

» Κ' ἐκείνη ἀδιάντροπη ὡς τὰ τόσο,
μὲ τὴ γλυκυὰ φωνὴ λαλεῖ,
κ' ἐκείνη ἀδιάντροπη ὡς τὰ τόσο:
— Συχώρα ἀπάντησι νὰ δώσω —
τοῦ λέγει καὶ χαμογελᾷ.

» — Νὰ βλέπῃς πρέπει σὺ στὸ χῶμα
γιατὶ ἔχεις ἀπ' αὐτὸ πλαστῆ·
Νὰ βλέπῃς πρέπει σὺ στὸ χῶμα,
μὰ ἐγὼ ζωὴ χρωστῶ καὶ σῶμα
σὲ σέ, γιαὐτὸ θὰ σὲ τηρῶ.

» Γεννήθηκα ἀπὸ τὸ πλευρό σου
ὡραία κόρη γελαστή·
γεννήθηκα ἀπὸ τὸ πλευρό σου.
Μὲ παίρνεις πάλι θησαυρό σου;
ὁποῦ ἤμουν νἄρθω, λαχταρῶ.

» Καὶ ὁ Ἅγιος: Φύγε ἀπὸ τὰ μένα
κ' ὕπαγε ὀπίσω Σατανᾶ!
Τῆς εἶπε: Φύγε ἀπὸ τὰ μένα!
Μὲ λόγια θέλεις κολασμένα
νὰ μὲ κολάσῃς ἄλλη μιά.

» Σταυροκοπιέται· τρομασμένη
ἡ κόρη χάνεται ξανά,
καὶ στὸ σταυρό του τρομασμένη
σκορπιέται εὐθὺς καὶ ὁ Ἅγιος μένει
στὴν ἁγιασμένη του ἐρημιά.

» Παιδί μου, κάμε τὸ σταυρό σου
Μπρὸς στὴν εἰκόνα τὴ σεμνή.
Εἶπ' ἡ γιαγιά μου· τὸ σταυρό σου,
καὶ γύρε τώρα στὸ πλευρό σου,
ὕπνος γλυκὸς νὰ σοῦ χυθῇ.

Παιδοῦλα, κάμε τὸ σταυρό σου
Τὴν ὀμορφιά σου τὴ γυμνὴ
νὰ κρύψῃς! Κάμε τὸ σταυρό σου,
γλυκὰ ἡ καρδιά, μέσα στὸ ἁβρό σου
στηθάκι, ἀγνὴ νὰ κοιμηθῇ.

Δ. Π. Φωτεινός.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ

Περὶ τὰς ἐνγέα τῆς πρωΐας ὅταν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐργασίαν των οἱ ὑπάλληλοι τῶν διαφόρων τμημάτων, τὸ ψῦχος τσιμπᾶ τόσον δυνατὰ τὴν ρῖνα των, ὥστε ἀγνοοῦν τί νὰ κάμουν, νὰ ὑπάγουν στὴν δουλειά των ἢ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι των.

Ἂν τὰς στιγμὰς αὐτάς, οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο εἰς σημεῖον ποῦ νὰ δακρύζουν τὰ μάτια των, τί δὲν ὑποφέρουν οἱ τιτλοῦχοι ποῦ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν σκληρότητα τοῦ χειμῶνος; Ἀπό τινος καιροῦ ὁ Ἀκάκιος ἠσθάνετο εἰς τὴν ράχιν καὶ τοὺς ὤμους πόνους δρυμεῖς ἂν καὶ συνείθιζε νὰ διέρχεται τρέχων καὶ ἀσθμαίνων τὴν ἀπόστασιν ποῦ ἐχώριζε τὸ σπίτι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του. Ἀφοῦ ἐσκέφθη καλὰ ἔφθασεν εἰς τὸ ὁριστικὸν συμπέρασμα ὅτι ὁ μανδύας του εἶχε κάποιον ἐλάττωμα. Ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐξήτασε τὸ φόρεμα καὶ παρετήρησε ὅτι τὸ πολύτιμον ὕφασμα εἰς τρία τέσσαρα μέρη εἶχε τόσον λεπτυνθῆ, ποῦ ἦτο σχεδὸν διαφανὲς καὶ ἀκόμη ἡ φόδρα ἦτο ξυλωμένη.

Ὁ μανδύας αὐτὸς ἦτο ἀπὸ πολὺν καιρὸν τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐμπαιγμῶν τῶν ἀνηλεῶν συναδέλφων τοῦ Ἀκακίου· τοῦ ἠρνοῦντο τὸ ὄνομα μανδύας διὰ νὰ τὸ βαπτίσουν καπουσόν. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι τὸ ἔνδυμα αὐτὸ εἶχε ὄψιν ἀρκετὰ περίεργον. Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ὁ γιακᾶς εἶχε μακράνει, διότι πάντοτε ὁ δυστυχὴς τιτλοῦχος ἀφήρει ἕνα κομμάτι διὰ νὰ μπαλώσῃ τὸ ἔνδυμα ἀλλοῦ, καὶ τὰ μπαλώματα δὲν ἐπρόδιδαν χέρι πετειραμένου ράπτου. Ἐγίνοντο μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἀδεξιότητα καὶ δὲν ἔκαμναν καμμίαν καλὴν ἐντύπωσιν. Ὅταν ὁ Ἀκάκιος ἐτελείωσε τὰς θλιβερὰς αὐτὰς ἐρεύνας ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε ἀδιστάκτως νὰ φέρῃ τὸν μανδύαν του εἰς τὸν ράπτην Πέτροβιτς, ὁ ὁποῖος κατώκει εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα ἕνα σκοτεινὸν κελλίον.

Ὁ Πέτροβιτς ἦτο ἄνθρωπος μὲ μάτια ἀλλοίθωρα, μὲ πρόσωπον εὐλογιασμένον καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ράπτῃ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ πανταλόνια τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ὅταν δὲν ἦτο μεθυσμένος. Εἰμποροῦσα νὰ μὴν ὁμιλήσω ἐδῶ ἐπὶ μακρὸν διὰ τὸν ράπτην αὐτόν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι συνήθεια νὰ μὴν εἰσάγεται εἰς τὴν διήγησιν κανένα πρόσωπον χωρὶς νὰ παρουσιάζεται μὲ τὴν ἰδιαιτέραν του φυσιογνωμίαν, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιγράψω καλὰ ἢ κακὰ τὸν Πέτροβίτς μου.

Ἄλλοτε ὅταν ἀκόμη ἦτο μαθητευόμενος εἰς τὸν μάστορή του, ὠνομάζετο ἁπλῶς Γρηγόρης. Ὅταν ἠλευθερώθη ἔκρινε κατάλληλον ν' ἀλλάξῃ ὄνομα. Ἤρχισε καὶ νὰ πίνῃ κατ' ἀρχὰς μὲν μόνον τὰς ἑορτάς, κατόπιν ὅλας τὰς ἡμέρας ποῦ σημειοῦνται μὲ σταυρὸν εἰς τὸ ἡμερολόγιον. Ὑπεστήριζε ὅτι σεβόμενος τὰς προδιαγεγραμμένας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἑορτὰς ἔμενε πιστὸς εἰς τὰς πατροπαραδότους συνηθείας καὶ ὅταν ἡ σύζυγός του τὸν ἐμάλλωνε τὴν κατηγοροῦσε ὡς χειραφετημένην καὶ Γερμανίδα.

Ὁ Ἀκάκιος Ἀκακίεβιτς ἐσκαρφάλωσε εἰς τὸ οἴκημα τοῦ ράπτου. Ἔφθασεν εἰς αὐτὸ διὰ μιᾶς στενῆς, βρωμερᾶς καὶ ὑγρᾶς σκάλας, ἡ ὁποία καθὼς καὶ ὅλων τῶν σπιτιῶν ποῦ εἰς τὴν Πετρούπολιν κατοικοῦνται ἀπὸ πτωχοὺς ἀνθρώπους, ἀπέπνεε μιὰν ὀσμὴν ρακῆς ἀνερχομένην εἰς τὴν μύτην καὶ τὰ μάτια.

Ἐνῷ ὁ τιτλοῦχος σύμβουλος ἀνήρχετο τὰ γλυστερὰ σκαλοπάτια, ὑπελόγιζε τί εἰμποροῦσε νὰ τοῦ ζητήσῃ ὁ Πέτροβιτς διὰ τὴν ἐπισκευὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ροῦβλι.

Ἡ θύρα τοῦ ἐργάτου ἦτον ἀνοικτὴ ἵνα δώσῃ διέξοδον εἰς τὰ νέφη τὰ ὁποῖα ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ἡ σύζυγος τοῦ Πέτροβιτς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐτηγάνιζε ψάρια. Ὁ Ἀκάκιος διῆλθε τὸ μαγειρεῖον σχεδὸν τυφλὸς ἀπὸ τὸν καπνὸν χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ ἡ γυναῖκα καὶ εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ὁ ράπτης ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλο τραπέζι χονδροκαμωμένο, μὲ σταυρωμένα τὰ πόδια ὡς τοῦρκος πασᾶς καὶ κατὰ τὸν ρωσσικὸν τρόπον μὲ γυμνὰ πόδια.

Τὴν προσοχήν, μόλις τὸν ἐπλησίαζε κανείς, ἤγειρε τὸ νῦχι τοῦ μεγάλου δακτύλου ὀλίγο σαπισμένο ἀλλὰ σκληρὸ καὶ ἄκαμπτο σὰν ὄστρακον χελώνης. Ἔφερε εἰς τὸν λαιμὸν πολλὰ τυλίγματα κλωστῆς καὶ εἰς τὰ γόνατα ἕνα κουρελιασμένο ἔνδυμα, ἀπὸ μερικῶν λεπτῶν προσεπά-

θει χωρὶς νὰ τὸ καταφέρνῃ νὰ περάσῃ τὴν βελόνα του. Κατ' ἀρχὰς ὕβρισε τὸ σκότος, καὶ κατόπιν τὴν κλωστή.

— Θὰ μπῇς βρώμα! ἀνέκραξε.

Ὁ Ἀκάκιος εὐθὺς παρετήρησε ὅτι ἦλθε εἰς ἀκατάλληλον στιγμήν. Θὰ ἐπροτίμα νὰ φθάσῃ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας στιγμάς, καθ' ἃς ὁ ῥάπτης ἐλάμβανε κανένα νέον ἀναψυκτικὸν ἢ καθὼς ἔλεγε ἡ σύζυγός του ἐρουφοῦσε μεγάλην δόσιν ῥακιοῦ. Τότε εὔκολα ὁ πελάτης κατώρθωνε νὰ τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ τὴν τιμήν, μάλιστα ὁ ῥάπτης ἔφθανε μέχρι τοῦ ὑγιοῦς σημείου νὰ ὑποκλιθῇ εὐχαριστῶν θερμῶς.

Συνήθως ἡ γυναῖκά του ἐπενέβαινε εἰς τὰς συμφωνίας καὶ τὸν ὕβριζε ὡς μέθυσον, ἐξεφώνιζε καὶ ὠρύετο ἐμποδίζουσα αὐτὸν νὰ δεχθῇ ἐργασίαν εἰς ἐξευτελισμένην τιμήν. Τότε προσετίθετο κάτι καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωνε.

Δυστυχῶς διὰ τὸν τιτλοῦχον σύμβουλον, ὁ Πέτροβιτς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐγγίσει τὴν φιάλην καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους ὁ ῥάπτης ἦτο πεισματάρης, ἐπίμονος καὶ ἱκανὸς νὰ ζητήσῃ φρικώδη τιμήν.

Ὁ Ἀκάκιος προεῖδε τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ ἦτο ἀργά, διότι τὸ μάτι τοῦ ῥάπτου τὸ μοναδικό του μάτι, τὸ ἀλλοίθωρο, τὸν εἶχεν ἰδεῖ καὶ ὁ Ἀκάκιος Ἀκακίεβιτς ἐψιθύρισε μηχανικῶς.

— Καλημέρα Πέτροβιτς.

— Καλῶς ὡρίσατε Κύριε, ἀπήντησε ὁ ῥάπτης τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα ἐσταμάτησε εἰς τὸ χέρι τοῦ τιτλούχου συμβούλου διὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τί ἐκρατοῦσε.

— Ἦρθα διὰ . . . Ἤθελα . . .

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ δειλὸς τιτλοῦχος σύμβουλος εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐκφράζῃ τὰς σκέψεις του μόνον μὲ κομμένας φράσεις, ῥήματα, προθέσεις, ἐπιρρήματα, μόρια τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπετέλουν φράσιν συνεχῆ.

Ἐὰν ἡ περὶ ἧς ἐπρόκειτο ὑπόθεσις ἦτο σοβαροῦ χαρακτῆρος, δύσκολος, δὲν ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὴν σύνταξιν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἔμεινε ἄναυδος. Ἔμεινε συγχρόνως ὄρθιος ἀκίνητος λησμονῶν ὅτι εἶχε νὰ εἰπῇ καὶνομίζων ὅτι τὸ εἶπε.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε; ἠρώτησεν ὁ Πέτροβιτς, ἀναμετρῶν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ περιφέρων ἐρωτηματικῶς τὰ μάτια εἰς τὸν γιακᾶ, τὰ μανίκια, τὴν μέση, τὰ κουμπία καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ εἰς ὅλην τὴν στολὴν τοῦ Ἀκακίου, ἂν καὶ τὴν ἐγνώριζε πολὺ καλὰ διότι τὴν εἶχε ῥάψει ὁ ἴδιος.

Ὁ Ἀκάκιος ἀπήντησε ψελλίζων ὡς συνήθως.

— Ἤθελα . . . Πέτροβιτς . . . αὐτὸς ὁ μανδύας βλέπεις . . . ἄλλως τε νομίζω . . . τὸν νομίζω καλὸν ἀκόμη . . . ἐκτὸς ἀπὸ λίγη σκόνη . . . βέβαια μοιάζει ὀλίγο παλαιός . . . ὅμως εἶνε καινουργότατος . . . ὀλίγο βούρτσισμα . . . ἐκεῖ στὴ ῥάχη . . . καὶ στὸν ὦμο ἐδῶ . . . δύο-τρία ξεσχίσματα . . . μὰ δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ προσέξῃ κανείς . , . Βλέπετε τί εἶνε, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο . . . Νὰ μοῦ τὰ ἐπιδιορθώσετε σὲ δύο-τρία λεπτά.

Ὁ Πέτροβιτς ἔλαβε τὸ δυστυχισμένο παλτό, τὸ ἐξήπλωσε στὸ τραπέζι, τὸ παρετήρησε σιωπηλῶς καὶ ἐσήκωσε τὴν κεφαλήν. Κατόπιν ἐξήπλωσε τὰ χέρια πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα φθάσῃ τὴν στρογγυλὴ ταμπακιέρα του, ποῦ ἐστολίζετο μὲ μίαν εἰκόνα στρατηγοῦ. Δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τίνος στρατηγοῦ, διότι ἐπειδὴ ἡ εἰκὼν εἶχε τυχαίως βλαβῆ ὁ ῥάπτης ὡς ἔξυπνος ἄνθρωπος εἶχε κολλήσει ἐπάνω της ἕνα κομμάτι χαρτί.

Ὅταν ὁ Πέτροβιτς ἐτελείωσε τὸ ῥούφημα τῆς πρέζας του ἐξήτασε πάλιν τὸ δύσμοιρον καπουσόν, τὸ ἐξέθεσεν εἰς τὸ φῶς καὶ ὕψωσε διὰ δευτέραν φορὰν τὴν κεφαλήν, κατόπιν ἐξήτασε τὴν φόδρα, ἐσήκωσε πάλιν τὸ σκέπασμα τῆς ταμπακιέρας, τῆς ἄλλοτε στολισμένης μὲ τὴν εἰκόνα ἑνὸς στρατηγοῦ καὶ τέλος ἀνέκραξε:

— Τίποτε δὲν διορθώνεται ἐδῶ. Εἶνε χειρότερο ἀπὸ ἕνα παλιοκούρελο.

Ὁ Ἀκάκιος ἔχασε τὸ θάρρος του.

— Πῶς, ἀπήντησε μὲ φωνὴν παραπονιάρικη παιδιοῦ, δὲν διορθώνεται αὐτὴ ἡ τρύπα. Μὰ ἰδέ, Πέτροβιτς, εἶνε δύο μόνον ξεσχίσματα κι' ἔχεις τόσο πανὶ νὰ τὸ διορθώσῃς.

— Κομμάτια ἔχω βέβαια πολλά, μὰ πῶς νὰ τὰ ῥάψω; Τὸ ὕφασμα εἶνε φαγωμένο, δὲν βαστᾷ πουθενά.

— Μπά! ὅπου δὲ βαστοῦν αἱ ἄκρες θὰ βάλῃς ἕνα μπάλωμα.

— Δὲν ἔχει μπάλωμα. Τὸ ὕφασμα ἐπὶ τέλους εἶνε ὕφασμα καὶ στὸ χάλι ποῦ ἔχει αὐτὸ ἕνα φύσημα ἀέρος θὰ τὸ κομματιάσῃ.

— Μὰ βέβαια . . . ἐν τούτοις . . . ἔτοι θὰ διαρκοῦσε ὀλίγο ἀκόμη . . . παρατήρησε . . . ἀλήθεια.

— Ὄχι, ἀπήντησε ὁ Πέτροβιτς ἀποφασιστικῶς, τίποτε δὲν γίνεται. Τὸ ὕφασμα πέρασε τὸν καιρό του. Καλλίτερα νὰ τὸ κάμετε τσουράπια τὸ χειμῶνα, θὰ σᾶς ζεσταίνουν περισσότερο ἀπὸ τὶς κάλτσες. Οἱ Γερμανοὶ ἐφεῦραν τὰ τσουράπια καὶ ἐκέρδισαν πολλὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ εἶδος.

Ὁ Πέτροβιτς δὲν ἔχανε εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ προσβάλῃ τοὺς Γερμανούς.

— Πρέπει νὰ κάμετε ἕνα νέον μανδύαν ἐπρόσθεσε.

— Νέον μανδύαν;

Τὰ πάντα ἐμαύρισαν ἐμπρὸς στὸν Ἀκάκιον. Τὸ ἐργαστήριον ἐστριφογυρνοῦσε γύρω του καὶ τὸ μόνον ποῦ ἔβλεπε ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ στρατηγοῦ ἡ σκεπασμένη μὲ χαρτὶ ἐπὶ τῆς ταμβακοθήκης τοῦ Πέτροβιτς.

— Νέον μανδύαν; Ἐμουρμούρισεν ὡς χαμένος μέσα σὲ ὄνειρο, ἀλλὰ δὲν ἔχω χρήματα.

— Ναί, ἕνα, νέον μανδύαν, ἐπανέλαβεν ὁ Πέτροβιτς μὲ σκληρὰν ἐπιμονήν.

— Ἀλλά . . . ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι λάβω τοιαύτην ἀπόφασιν. . . Πόσον . . .

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε πόσον θὰ σᾶς στοιχίσῃ;

— Ναί.

— Κάτι ὡς ἑκατὸν πενῆντα ρούβλια χάρτινα, ἀπήντησεν ὁ ῥάπτης μὲ ἕνα συσπασμὸν χειλέων.

Ὁ κατηραμένος αὐτὸς ῥάπτης ἠὐχαριστεῖτο ἰδιαιτέρως νὰ συγκινῇ τοὺς πελάτας του καὶ νὰ ἐξετάζῃ μὲ τὸν μοναδικὸν καὶ ἀλλοίθωρον ὀθφαλμόν του τὰς κινήσεις τοῦ προσώπου των.

— Ἑκατὸν πενῆντα ρούβλια δι' ἕνα μανδύαν; εἶπεν ὁ Ἀκάκιος. Καὶ ὁ τιτλοῦχος σύμβουλος ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τόνον ὁμοιάζοντα πρὸς κραυγήν, τὴν πρώτην ἴσως ποῦ ἐξέβαλεν ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη, διότι συνήθως ὁμιλοῦσε μὲ πολλὴν δειλίαν. *(Ἀκολουθεῖ).*

ΣΥΝΝΕΦΑ

Συννεφάκια κάτασπρα στὰ γαλάζια οὐράνια
ἀπὸ κρίνους ἔπλεχαν μαγικὰ στεφάνια.
Καὶ μεσ' στοὺς κρινόκυκλους ὦ χρυσή μου ἐλπίδα
τ' ἀ(χικά μας γράμματα χαραγμένα εἶδα. ..
κ' εἶπα θᾶσαι ταῖρί μου τότε μὲ τὸ νοῦ,
τῶδειξε ὁ ἀλάθευτος χάρτης τ' οὐράνου!
Σβύσθηκαν τὰ σύννεφα. . , γέντηκες δικιά μου,
μὰ πῶς κλέφτρα ἤσουνε.. ποιὸς νὰ στοχαστῇ;
τὴν ἀγάπη μου ἔκλεψες μεσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου,
ἔργυες, τὴν κλείδωσες,. κ' ἔμεινε κλειστή....

Φώτιος Α. Στεφανίδης.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Δ'.

Τὸ ἐκ Πατρῶν ἀτμόπλοιον εἶχε καθυστερήσει, συνέτεσε δὲ ἡ ἀφιξίς του μὲ τὴν ἐκ Κερκύρας περὶ τὴν δείλην. Τὸ Ταχυδρομεῖον, ἔχον τόσους φακέλλους πρὸς διαλογήν, ἔμενεν κλεισμένον, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν περιμενόντων ἔξω ἐγίνετο ὁλοὲν μεγαλείτερος.

Ἦτο μικρὸς ἰσόγειος οἰκίσκος παρὰ τὴν θάλασσαν, μία πτέρυξ τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ χρησιμεύοντος ὡς Δημαρχία συγχρόνως καὶ Ἀστυνομία, μὲ παράθυρα σιδηρόδραβδα, καὶ μ' ἕνα φανὸν πετρελαίου κρεμάμενον διὰ σιδηροῦ βραχίονος πρὸ τῆς μεγάλης ἀψιδωτῆς θύρας τοῦ προδόμου. Ἤδη κατήρχετο τὸ σκότος, καὶ τὰ οἰκοδομήματα τῆς μεγάλης πλατείας, ἐφ' ἧς ἡ πρόσοψις, ἀνέκυπταν μέσῳ τῶν ἰσχνῶν δένδρων ὡς ὄγκοι μελανοί, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἔλαμπαν ὀπαὶ φωτειναί. Ἡ θάλασσα ἐξαπέστελλε τὸν θόρυβον τῶν κυμάτων της καὶ διεκρίνοντο ἐκεῖθεν οἱ μαῦροι ἱστοὶ τῶν πλοίων, τῶν δεμένων ἀσφαλῶς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, διαγράφοντες τόξα μὲ τὰς ὑψηλάς των ἄκρας ὡς ἐκ τοῦ σάλου, Ὁ ἀὴρ ἔπνεε μανιώδης, τὰ δὲ πυκνὰ νέφη τ' ἀλληλοδιωκόμενα ἐξέσπων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς βροχὴν στιγμιαίαν ἀλλ' ὁρμητι

Ἑλένη. Μὰ ἴσως δὲν τὸ θυμᾶται...

Πέτρος. Τότες ἂς πῇ κανένα, ποῦ θυμᾶται.

Κώστας. Μά, δὲν θυμοῦμαι τίποτα.

Γιῶργος. Τότε βγάλε καὶ διάβασε.

Θάλεια. Τὰ κουβαλεῖ κι' ἀπάνου του; ὡραῖα!

Δνὶς Νεαροπ. Ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ παρὰ τὴν καρδίαν.

Γεωργιάδης. Γιὰ κατάπλαμα; Γιὰ νὰ δοῦμε αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιο. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν παραπέσῃ τίποτε...

Κίμων. Ὡς γι' αὐτό... ὅτι κι' ἂν εἶναι, μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ πῶς ὅλα τὰ χαρτιὰ ποῦ βαστᾷ ὁ Κώστας μποροῦν νὰ περάσουν κι' ἀπ' τὰ χέρια μιανῆς ἑξηντάρας καλόγριας, χωρὶς κίνδυνο.

Νῖκος. *(Στὴ Δεσπ. Νεαροπούλου.)* Καλό, κακὸ ἐσεῖς δεσποινὶς μὴν τὰ ἐγγίζετε.

Κίμων. Ἔλα, Κώστα· δός το σ' ἐμένα. Ἐγώ, ξέρεις...

Κώστας. *(Τοῦ δίνει τὸ χαρτοφ. ἀφοῦ κρατήσῃ ἕνα χαρτί)* Ὁρίστε·

Θάλεια. Τί πῆρες ἀπὸ μέσα;

Κίμων. Μ' ἔβγαλες ψεύτη, Κώστα!

Νῖκος. Μὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα κανεὶς νἄχῃ κ' ἕνα μυστικό;

Κυρ. Νικοπούλου. Ἔπειτα μπορεῖ νὰ ἦναι καὶ τίποτα ἄσχετο.

Πέτρος. Κοντὰ στὴ Δεσποινίδα Ἑλένη ὁ Κίμων.

Θάλεια. Τόρα δά, κ. Κίμων, μπορεῖτε νὰ ξακουλουθήσετε τὸ φλὲρτ μὲ τὴν Ἑλένη.

Πέτρος. Κατόπιν ἡ δνὶς Θάλεια.

Νῖκος. Διάβολε! Ὁ Κίμων πῆρε τὴν πιὸ καλὴ θέση! Σεβαστέ μου πεθερέ, νὰ κάποιος που δὲ θἄλλαζε τὴ θέση του μὲ τὴ δική σας!

Γεωργιάδης. Τὸ πιστεύω...

Πέτρος. Πλάϊ στὴ δεσποινίδα Θάλεια...

Δνὶς Νεαροπ. Βεβαίως ἐγώ!

Πέτρος. Καὶ κατὰ φυσικώτερο λόγο ὁ Νῖκος.

Νῖκος. *(Κάθεται).* Μὲ τὴν ἄδειά σας, δεσποινὶς Νεαροπούλου! *(Στὴ Θάλεια).* Πῶς τὴν ὑποφέρνεις αὐτὴ τὴν σχολαστική!

Γιῶργος. Οὔς ὁ κ. Πρόεδρος συνέζευξε...

Κίμων. *(Σιγά).* Στρίγλα μὴ χωριζέτω!

Πέτρος. Κατόπιν ἡ δνὶς Νεαροπούλου...

Γιῶργος. Ὁ Νῖκος μεταξὺ δύο πυρῶν! Εὐτυχισμένε θνητέ!

Νίμων. Καὶ ὅμως. κ. Γεωργιάδη, δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε πως ὁ Νῖκος εἶναι... ὁμοιοπαθής σας!

Νῖκος. Σᾶς βεβαιῶ πως δὲν ἀλλάζω τὴ θεσούλα μου μὲ κανενός.

κὴν, παρασυρομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τύπτουσαν ὡς διὰ μαστιγίου τὰ πρόσωπα καὶ κροτοῦσαν ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων ἢ ἐπὶ τῶν εὐρέων τελμάτων τοῦ δρόμου. Οἱ ἄνθρωποι, ἐξ ὅλων τῶν διευθύνσεων ἐρχόμενοι, μὲ κομβωμένα ἐπανωφόρια, ἐκράτουν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μετὰ κόπου τὰ ἐκφεύγοντα ἀλεξιβρόχια, ἔσπευδαν δὲ πηδῶντες τὰ τέλματα ἀλλὰ μὴ ἀποφεύγοντες τὴν λάσπην, καὶ κατέφευγαν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Ταχυδρομείου. Οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἔμποροι, ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρέται ἐμπορικῶν, τρέχοντες ν' ἁρπάξουν μὲ ἀνυπομονησίαν συμφέροντος τὰ γράμματά των, ἢ παραλήπται τῆς ἐπισήμου ἀλληλογραφίας, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἰδιῶται, περιμένοντες, μᾶλλον μὲ στοργῆς ἐνδιαφέρον αὐτοί, εἰδήσεις παρὰ ποθητῶν. Ὁ μικρὸς πλακόστρωτος διάδρομος, ἐφ' οὗ θὰ ἠνοίγοντο μετ' ὀλίγον αἱ δύο θυρίδες τῆς διανομῆς, ἦτο ἤδη κατάμεστος, καὶ τὸ εὐρὺ φύλλον τῆς θύρας ἡμίκλειστον ὡς ἀσπὶς κατὰ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου. Ὀλίγαι ἀκτῖνες φανῶν ἐρυθρωπαί, ὀλισθαίνουσαι ἔξωθεν, διὰ τοῦ θολοῦ ὑαλώματος τοῦ ἐπιστέφοντος τὴν θύραν, ἐσχημάτιζαν ἐκεῖ μέσα ἡμίφως ἀμφίβολον. Τοῦ ὑποκώφου θορύβου τῆς λύσσης τῶν στοιχείων, ἀντηχοῦντος μακρόθεν, τῶν γελώτων καὶ τῶν ὁμιλιῶν, ὑπερίσχυεν ὁ κρότος τῶν ταχυδρομικῶν σφραγίδων, καταφερομένων ἀπὸ μέσα μεθ' ὁρμῆς καὶ ταχύτητος· διὰ τῶν ρωγμῶν δὲ τῶν θυρίδων καὶ τῶν θυρῶν ἀνέλαμπεν εἰς τὸ σκότος τὸ ζωηρὸν φῶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτελεῖτο ἡ πυρετώδης ἐργασία. Καὶ ἐπερίμεναν ἔξω μετ' ἀνυπομονησίας αὐξούσης ὁλοὲν καὶ δυσκόλως καταστελλομένης, δυσηρεστημένοι κάπως διὰ τὴν βραδύτητα καὶ κρούοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῶν ραβδίων ἢ τῶν δακτύλων τὴν θύραν, χωρὶς ὅμως νὰ λαμβάνουν καμμίαν ἀπάντησιν.

Ἦσαν γνωστοὶ καὶ φίλοι πρὸς ἀλλήλους οἱ περισσότεροι. Καθὼς δὲ τοὺς εἶχε συσφίγξει ἐντὸς τοῦ στενοῦ διαδρόμου ὁ ἀχρεῖος καιρὸς καὶ παρετείνετο ἡ ἀναμονή, ἤρχισαν νὰ ζητοῦν ψυχαγωγίαν εἰς λόγους, εἰς γέλωτας καὶ εἰς μικρὰς ἀστειότητας. Καὶ ἀπετέθησαν πολλαὶ ὀμβρέλλαι ἀποστάζουσαι παρὰ τὰς γωνίας τῶν θυρῶν, καὶ ἐξήχθησαν αἱ καπνοθῆκαι καὶ ἤρχισαν νὰ στρήφωνται σιγάρα, ἀναφθέντα ὅλα, τὸ ἕν διὰ τοῦ ἄλλου, ἐξ ἑνὸς μόνου πυρείου κηρίνου, τὸ ὁποῖον ἔτριψεν ἕνας κύριος προγάστωρ μὲ γυαλιά, πολὺ σοβαρὸς καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα. Τὸ κέντρον τῆς συνομιλίας ἦτο ἕνας ἐμποροϋπάλληλος, νέος δεκαεπτὰ ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, παχὺς φοβερά, ἀλλὰ πολὺ εὐκίνητος καὶ ζωηρὸς καὶ λάλος, ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ὁποίου προέκυπτεν αἰωνίως ἡ χαριοθήκη του φουσκωμένη, καὶ μία μολυβδὶς μὲ μύτην ἄφογον ὀξυτάτην. Εἶχε θάρρος μὲ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἀπετείνετο πρὸς ὅλους ἐρωτῶν, ἀπαντῶν, εὐφυολογῶν, ἀστειευόμενος. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ θέμα ἦτο ἀπὸ πολλῆς ὥρας τὰ ἐκλογικά, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἐλαφρότερον τύπον ἐννοεῖται, ἄνευ πάθους καὶ μὲ γέλωτα ἄφθονον, διότι οἱ μεσημβρινοὶ ὅταν εἶνε πουθενὰ συμμαζευμένοι, ἢ θὰ χαριεντίζονται καὶ θὰ γελοῦν ὡς ἄγγελοι, ἢ θὰ ὑβρίζονται καὶ θαλληλοτρώγωνται ὡς θηρία.

«Τὴ Δευτέρα τὰ λέμε, τὴ Δευτέρα!» ἔλεγεν ὁ παχὺς νέος, ἀπαντῶν εἰς ὑπαινιγμοὺς ἑνὸς λιούρη περὶ ἐνεργειῶν παρανόμων· «ἢ καλλίτερα, τὴν Κυριακὴ τὰ μεσάνυχτα. Ἔτσι ἀκούσης **μπούμ!**

βάρει κανόνα! καὶ τὸ καμπαναρεῖο τῶν Ἁγίων Πάντων νὰ σημαίνῃ, τότενες νἄρθῃς νὰ μοῦ πῇς γιὰ ἐπέμβασες καὶ παρανομίες.

— Καὶ ἀδὰ λέω ἐγὼ πῶς δὲν θάν τηνε πάρετε; Θάν τηνε πάρετε ὅπως πάντα σας. Νἄχαμε καὶ μεῖς, βλέπεις, τὴν Ἐξουσία...

— Τὴν εἴχατε, μάτια μου, τὴν εἴχατε καὶ σᾶς εἴδαμε τί ἐκάματε.

— Πότε;

— Ἐπρόπερσυ, ψυχοῦλά μου.

— Τί, γιὰ δέκα μέρες; ὦ ντζόγια!

— Δέκα μῆνες μὲ συμπάθειο.

— Δέκα μῆνες, ἔστω, ποῦ ἔκατσε ὁ Κουμουντοῦρος στὰ πράμματα!

— Τί μὲ γνοιάζει ἐμένανε; ἂς ἤθελε κάτσῃ! Μήπως τὴν ἡμέρα τ' ἐκλογῆς δὲν εἴχατε τὴν Ἐξουσία;

— Καὶ μὲ τοῦτο; Τί ἤθελες παναπῆ; Νὰ βάλουμε **μπαγιονέτα ἐν κάνα** καὶ νὰ σᾶς ποῦμε ὀπίσω; Ἔτοι γιαμὰ πέρνουν ἐκλογές;

— Μὰ ντούνκουε, δὲν καταλαβαίνω τί ἠθέλατε; Εἴμαστε, μωρέ, σὰν τὰ μερμήγκια...

— Ναὶ σὰν τὰ μερμήγκια! Βάλε μας καὶ μᾶς τέσσερα χρόνια στὴν Ἐξουσία, καὶ βλέπετε.

— Ἄσε πρῶτα νἄβγῃ ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ Κάστρο!

— Οὔουουου!» ἀνέκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν γελώτων κύριός τις ξανθὸς καὶ πολὺ κοντός, ἐμπορομεσίτης, λαμβάνων πολὺ ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ πολιτικά. «Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ ἄστε ἐφτοῦνες τοὶ κουβέντες, γιατὶ δὲν μπορῶ ἄλλο. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, κοντεύει νὰ κλουβιάνῃ καὶ τὸ κεφάλι μου.

— Πὲς πῶς ἐκλούβιανε, Πανάγο μου!» εἶπε δαγκάνων τὸν μύστακα ἀστεῖός της ἐκ τῶν παρόντων. Ὁ ἐμπορομεσίτης προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουεν, ἀλλ' ἡ φόρα του ἀμέσως ἐκόπη καὶ ἐξηκολούθησεν εἰς χαμηλότερον τόνον:

«Ἀλήθεια, μὰ τὸ Θέο. Πέστε καὶ τίποτοι ἄλλο νἀλεγράρουμε. Δὲν ἐβαρεθήκατε τὰ πολιτικὰ ποῦ τἀκοῦμε δύο μῆνες τόρα νύχτα μέρα;... Τί καιρὸς εἶνε ἐτοῦτος σήμερα; Ἐσύ, Σταθουλόπο, ποῦ πηγαίνεις ὄξω συχνά, πές μας θἄχουμε καλὴ ἐσοδεία ἐφέτο;»

Ὁ πρὸς ὃν ἀπετάθη, χάριν ἀλλαγῆς δῆθεν ὁμιλίας, ἦτο βλὰξ περίφημος, μὲ ζωῶδες ὕφος, ἀκκουμβῶν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Ταχυδρομείου, ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἄφωνος καὶ ἀγέλαστος. Ἡ ἀπρόοπτος ἐρώτησις τὸν κατέπληξε, μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ γενικῆς ἡσυχίας, κατώρθωσε νὰ ἐκστομίσῃ ἕνα «Δὲν ἠξέρω» λαρυγγῶδες, μὲ ψιλὴν βραχνὴν φωνήν. Ἡ ἀπάντησις ἐκίνησε τὸν γέλωτα καὶ ὁ ὅμιλος ἐξέσπασεν εἰς μεγαλόφωνον «οὔρρα!» ἐν ᾧ νέοι τινὲς ἐκ τῶν ζωηροτέρων, ἀφορμὴν ζητοῦντες, ἤρχισαν νὰ συνωστίζωνται, νἀλληλωθοῦνται, συγκρουόμενοι δῆθεν κατὰ λάθος καὶ πίπτοντες ἐπὶ τοῦ Σταθουλόπου:

«Ὤ!.. ὦ!.. ὦ!..»

Ἐκεῖνος ἐπρόβαλλε τὰς χεῖρας κάθε φορὰν καὶ ἔλεγε:

Πέτρος. Τόρα... Ποιὸς θὰ καθήσῃ πλάϊ στὴ δεσποινίδα;

Γεωργιάδης. Ὁ Κώστας!

Πέτρος. Ὁ Κώστας; Ἐδῶ εἶσαι Κώστα; Συγγνώμη! Συνείθισα νὰ σ' ἔχω γιὰ πανταχοῦ ἀπόντα! Πάρε λοιπὸν θέση.

Νῖκος. Ἐννοιασου, Κώστα, μπορεῖς νὰ κορτεζάρῃς ἐλεύθερα τὴ δεσποινίδα... Ἐγὼ φροντίζω γιὰ τὴ Θάλεια·

Γιῶργος. Καὶ μεῖς; στὸν ἄσο! Ζητεῖται ντάμα! Τὸ βασίλειόν μου γιὰ μιὰ ντάμα!

Δνὶς Νεαροπ. Ἱπποτικὸς νέος!

Γεωργιάδης. Κάποιος, Δεσποινίς, πρόσφερε τὸ βασίλειόν του γιὰ ἕνα ἄλογο!

Γιῶργος. *(Σιγά.)* Ἐγὼ θὰ σὲ πρόσφερνα ἐσένα τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καρακάξα!

Πέτρος. Γιῶργο, κάθισε κοντά, στὴν κυρία Νεαροπούλου... ἐγὼ θὰ καθήσω ἀνάμεσα στὸν Κώστα καὶ σ' ἐσένα.

Δνὶς Νεαροπ. Θαυμάζω τὴν ὑμετέραν αὐταπάρνησιν κ. Πέτρε!

Γεῶργος. Μὰ τὴν ἀλήθεια, δεσποινίς, ἂν ἤμουνα κορίτσι σὰν κ' ἐσᾶς *(μορφάζει)* θατόνε φιλοῦσα τόρα! *(ἡ Δνὶς Νεαροπ. τσακίζεται.)*

Πέτρος. *(Σιγά).* Τὸν κακό σου τὸν καιρό, ἄτιμε!

ται· πρέπει νὰ τῆς δώσουμε τὸ παράδειγμα... νὰ ὁ καβαλιέρος της, παραδείγματος χάριν!

Πέτρος. Ἀλήθεια! ὁ Κώστας νὰ μᾶς πῇ κανὲν ἀπὸ κεῖνά που σκαρόνει.

Γεωργιάδης. Διαπράττομεν καὶ ποιήματα, κύριε ἀνεψιέ; χμ! Ἔπρεπε νὰ τὸ ὑποθέσω...

Θάλεια. Περίεργο νὰ μὴν τὸ ξέρουμε!

Κίμων. Νὰ μᾶς πῇ «Τὸ ποτάμι». *(στὴν Ἑλένη)* Τὸ ξέρετε, δεσποινίς, τὸ ποτάμι;

Ἑλένη. Ἐγώ;....

Κα Νικοπούλου. Ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρῃ ἡ Ἑλένη;

Δνὶς Νεαροπ. «Ὁ ποταμός»! ὡραῖον! Τὸ ἐνεπνεύσθητε προφανῶς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, κύριε Κώνστα!

Κίμων. Τί λόγος! Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, βέβαια... καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πυραμίδων ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων δεσποινίς, σᾶς καμαρόνουν αἱ ἀνθηραὶ ἀνοίξεις πεντήκοντα αἰώνων!

Θάλεια. *(σιγά)* Μὰ τί ἔχετε ὅλοι σας μὲ τὴν καϋμένη τὴ δασκάλα μου;

Νῖκος. *(σιγά)* Ἔρωτα! Μπᾶς καὶ ζουλεύεις; *(δυνατά)* Ἂς ἀκούσουμε λοιπὸν «τὸ ποτάμι».

Ὅλοι. *(χωρὶς τὴν Ἑλένη).* Τὸ ποτάμι! Τὸ ποτάμι!

Γιῶργος. *(Σιγά).* Καὶ μάλιστα ὅταν οἱ στιγμὲς διαιωνίζουνται κι' ἔτσι τὸ νόσημα καταντᾷ χρόνιον καὶ καλημερίζει τὰ ξαναμωράματα... ὅπερ ἔδει δεῖξαι!

Γεωργιάδης. Ἀλήθεια, δεσποινίς. Δέ μας λέτε τὸ ποίημα ποῦ κάματε προψές;

Κώστας. Στιχουργεῖτε, δεσποινίς;

Πέτρος. Μπούμ!!!

Κυρ. Νικολοπούλου Τί τρέχει;

Πέτρος. Ὁ Κώστας μίλησε!

Θάλεια. Ἔχει μέλλον τὸ παιδί...

Γιῶργος. Νεαροπούλειον.

Πέτρος. Θ' ἀκούσουμε, λοιπόν, δεσποινίς, αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα;

Δνὶς Νεαροπ. Δὲν ἔχει, βεβαίως, τοσαύτην ἀξίαν!

Νῖκος. Μετριοφροσύνη!

Γιῶργος. Τὶ κατεργάρα που εἶστε!

Κίμων. Ἐλάτε δά! Μὴ κάνετε τὴ χολὴ φαρμάκι.

Νῖκος. Νά! Σᾶς ἐξορκίζω εἰς... Πῶς τις εἴπατε;... Στὶς... νά... σ' ἐκεῖνες δά! τίς στιγμιαῖες ἐξάψεις.

Πέτρος. Ἐξάρσεις, ἀδελφέ!

Γιῶργος. *(σιγά)* Κατὰ τὰς περιστάσεις.

Κίμων. Ἡ δεσποινὶς ἔχει δίκαιον καὶ τραβιέ-

Δνὶς Νεαροπ. Ἀνάρμοστον! Ν' ἀσπασθῇ τις νεανίαν ξένον...

Νῖκος. *(Σιγά.)* Ἔννοια σου καὶ τραβᾷ ἡ καρδιά της.

Πέτρος. Καὶ τόρα μερικὰς μεταθέσεις!

Ὅλοι. Ὤ!

Πέτρος. Προτείνω τὸν χωρισμὸν τῆς δεσποινίδος...

Δνὶς Νεαροπ. Αὐτὸ δυσάρεστον!

Νῖκος. Ἂν ζούλεψες τὸν Κώστα, πέστο ἐλεύθερα!

Πέτρος. Ἕκαστος ἔνθα ἐτάχθη ἐκεῖ καὶ μενέτω Ζητῶ μόνον τὸν χωρισμὸ τῆς δεσποινίδος σαμπάνιας, ποὺ βαστᾷ ὁ Γιάννης... *(Ὁ Γιάννης βαστᾷ ἕτοιμη τὴ σαμπάνια γιὰ νὰ τὴ πιῇ καὶ τὴν ἀφίνει καὶ πέφτει θρίμματα.)*

Νῖκος. Ὤ τὸν ἐλεεινό!

Δνὶς Νεαροπ. Πρότυπον ἀγάλματος ἱστοροῦντος τὴν ἀπογοήτευσιν!

Γιῶργος. *(Σιγά).* Καὶ τοῦ λόγου της πρότυπον ἐριννύος.

Δνὶς Νεαροπ. Ἰωάννη! Ἰωάννη!

Γιάννης. Δὲ φτάνουν ὅλοι τους, μόν' νἄχῃς καὶ τὴν Νιαρνιαροπούλαινα!

Κυρ. Νικοπούλου. Γλήγορα, Γιάννη, νὰ πᾶς μέσα!

«Κάτσετε, κάτσετε γιαμά!»

Οἱ ἄλλοι ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἡ εὐθυμία δὲν ἤργησε νὰ κατακτήσῃ τὸν μικρὸν ὅμιλον, συνασπισθέντα ἀμέσως εἰς ἱερὰν συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ Σταθουλόπου, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωνε τὰ ἔξοδα. Τὸ ἐλάχιστόν του κίνημα, κάθε του λέξις ἐοχολιάζετο, παρῳδεῖτο καὶ ἐπροκάλει χείμαρρον γελώτων καὶ ἀνακραυγῶν. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ προγάστορος ἐκείνου κυρίου τοῦ σοβαροῦ, ἰχνογραφεῖτο μειδίαμα διαρκὲς φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ σιγάρου του. Τὰ κομματικὰ ἐλησμονήθησαν, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πλέον κίνδυνος νὰ κλουβιάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Πανάγου, ἐπὶ πολλὴν δὲ ὥραν οἱ ὑπάλληλοι μέσα ἀφέθησαν ἥσυχοι νὰ καταφέρουν τὰς σφραγῖδας μετὰ ταχύτητος καὶ ὁρμῆς.

Ἐξαίφνης ἠνοίχθη ἡ ἐξώθυρα καὶ εἰσέβαλεν ὁ Τώνης Τοκαδέλος.

Ἡ σιγμὴ ἦτο κατάλληλος δι' ἐνθουσιώδη ὑποδοχήν. Πανταχόθεν ἀντήχησαν τὰ φιλόφρονα **καλῶστον! καλῶστον!**

«Καλ' ἐπίδειξι κάνετε;» ἠρώτησεν ὁ νέος μὲ μειδίαμα, κτυπῶν τὰ βρεγμένα του ὑποδήματα ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου. «Ἄκουα τὰ οὔρρα καὶ δὲν ἤξερα ἀπὸ ποῦ εἶνε.

— Ἀπὸ δῶ εἶνε. Φωνάζουμε ζήτω ὁ Τοκαδέλος,» εἶπεν ὁ ἐμπορομεσίτης πλησιάζων καὶ ἐπιθέτων τὴν χεῖρα φιλίως ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νέου.

— Εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ἀπ' ὄνομά του.

— Βρέχει ὄξω, σιὸρ κόντε;» ἠρώτησε μ' ἓν παιδικὸν ἐρωτηματικὸν αὔθαδες, ἁπλοϊκός τις λιούρης.

— Ἔπαψε μὰ φυσάει Γαρμπῆς δυνατός.

— Καὶ πῶς; δὲν πέρνεις μὲ τέτοιον καιρὸ τὸ παλτό σου;» εἶπεν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

«Ἄ, μπᾶ, δὲν κρυόνω. Ξέρεις κόντρο ποῦ ἔχουν ἐτοῦτα τὰ ροῦχα;»

Ὁ αὐθάδης ἄνθρωπος ἔψαυσε διὰ τῶν δακτύλων τὸ σακάκι τοῦ νέου, ἐξερράγη δὲ ἀμέσως εἰς ἐπιφωνήματα μεγάλου θαυμασμοῦ:

«Οὔ, κόντρο! ναί... πιάσε δῶ, Κωνσταντῆ.»

Ἔπιασε καὶ ὁ Κωσταντῆς καὶ μετ' αὐτὸν ὅλοι ὅσοι εὑρίσκοντο πλησίον, ἐπαινοῦντες μιᾷ φωνῇ τὸ ἔνδυμα καὶ ἐρωτῶντες μετ' ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ράπτου. Ἦτο καὶ τοῦτο ἓν εἶδος φιλοφρονήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπηξίωσαν. μάλιστα οἱ παρατυχόντες λομπαρδιανοί, νὰ ἐπιδαψιλεύσουν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ὑποψηφίου.

«Θἀργήσῃ ἀκόμη νἀνοίξῃ;» ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Τώνης' ἐξάγων τὸ ὡρολόγι του.

«Ἤρθανε καὶ τὰ δύο βαπόρια ἀντάμα, γι' αὐτὸ ἀργεῖ,» ἔσπευσε νἀποκριθῇ ὁ ἐμπορομεσίτης· ἀλλ' ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἐμποροϋπάλληλος ἔκρινε καλλίτερον ἀντὶ ἀπαντήσεως νὰ καταφέρῃ τὸν γρόνθόν του κατὰ τῆς θυρίδος. Τὸ κίνημά του εὗρε μιμητὰς πολλούς, καὶ μετὰ ζωηρότητος ὅλον ἐπιτεινομένης, ἤρχισαν νὰ κτυποῦν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀμβρελλῶν.

Ἡ ἔσωθεν ἀδιαφορία ἐπηύξανε τὴν μανίαν των. Ἐν μέσῳ βροχῆς γελώτων, τὰ κτυπήματα ἐπολυπλασιάζοντο καὶ αἱ φωναὶ ἀντήχουν διάτοροι:

«Ἄνοιξέ! ἄνοιξέ! ἄνοιξέ!»

Ἀλλ' ἀντὶ νἀνοίξῃ ἡ θυρίς, ἤνοιξεν ἡ θύρα τοῦ δρόμου κ' ἐπεφάνη κλητὴρ ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος βηματίζων ὑπὸ τὸ περίστυλον τῆς Ἀστυνομίας εἶχεν ἀκούσει τὴν ταραχὴν καὶ ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Ἡ ἐμφάνισίς του ἐποκάλεσε σιγήν.

«Ὀρὲς τί ἐπάθατε ἐφτοῦ μέσα;» ἠρώτησε μὲ προφορὰν χωρικοῦ.

«Κλεῖσε τὴν πόρτα καὶ φυσάει, χριστιανέ μου!» ἀπήντησε ὁ Πανάγος. Ὁ ἐμποροϋπάλληλος ἔδωκε τότε τὸ σύνθημα νέας ἀνακραυγῆς:

«Ἔ, ἔ, ἔ, οὔρρρ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Κ. ΠΑΛΛΗ

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Πάλλης ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν Ἀγγλικὸν «Πρωϊνὸν Ταχυδρόμον» ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς τηλεγραφήματος πρὸς τὴν ἐφημερίδα ταύτην τοῦ ἀνταποκριτοῦ της, ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ὁριμέως καταφέρεται ἐναντίον τοῦ κλήρου καὶ τοῦ τύπου μας. Χαρακτηρίζει καὶ τὸν μὲν καὶ τὸν δὲ ὡς ἀντιδραστικούς. Ὡραία μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀντίληψις. Καὶ διατείνεται, ὡς Ρωμιὸς καὶ αὐτός, ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὰ πράγματι. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολή του ἀποδεικνύει ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε, ἢ σχεδὸν τίποτε. Ἡ ἐδῶ ὀλιγοήμερος διαμονή του τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθῃ μερικὰς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκομίσῃ καὶ πολλὰ ψεύδη, — ἐν ἀγνοίᾳ του βέβαια, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὸν κ. Πάλλην γεννῶντα ψεύδη, — τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ἐναντίον τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει αὐτὸς καὶ ὁ κύκλος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπετάθη ὅπως λάβῃ τὰς πληροφορίας του. Ὁ κ. Πάλλης πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀπολυταρχίαν, διότι καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ἐὰν θελήσῃ νὰ κρίνῃ θὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Ἕλλην ἐγεννήθη καὶ θὰ ἀποθάνῃ ἐλεύθερος. Καὶ ἂν ἀκόμη τοῦ δέσετε τὰς χεῖρας, τοῦ θέσετε ρίμωτρον εἰς τὸ στόμα, αὐτὸς θὰ σκέπτεται ἐλευθέρως, θὰ εἶναι ἐλεύθερος. Κανὲν συμφέρον δὲν δύναται νὰ τὸν κάμῃ νὰ μὴ εἶναι ἐλεύθερος. Ἐλεύθερος ἦτο καὶ ἐπὶ ἀπολυταρχίας μὲ ὅλην τὴν πληθώραν, τῶν χαριέδων καὶ μ' ὅλον τὸν ἐπικρεμάμενον κίνδυνον δὲν ἀπέφευγε πολλάκις νὰ ἐκφράζεται ἐλευθέρως. Ὁ κλῆρός του οὔτε ἠμποροῦσε, οὔτε ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐξαίρεσιν, διότι εἶναι καὶ αὐτὸς ἑλληνικὸς ἀνήκει εἰς τὸ ἴδιον ρύραμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει καὶ ὁ κ. Πάλλης καὶ οἱ δώσαντες εἰς αὐτὸν τὰς ψευδεῖς πληροφορίας.

Ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης, ἀπατώμενος πάντοτε καὶ ἕνεκα τούτου τυγχάνων συγγνωστός, πληροφορεῖ τοὺς ξένους ὅτι ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων οἱ παπάδες μας ἀνήκουν εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς κοινωνίας μας. Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν εἶνε τοῦ κ. Πάλλη, τὴν ἠκούσαμεν πολλάκις καὶ ἡμεῖς καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀνθρώπους ἀνήκοντας εἰς τὰ κατώτερα στρώματα, λουστραρισμένους ὅμως ἀπὸ μίαν ἐπιστήμην καὶ ἀπὸ τὴν τύχην. Δι' αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς μεμφόμεθα, διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνες οἱ διακρινόμενοι σήμερον δὲν ἔχουν τὴν ἀρχὴν των εἰς τὰ λεγόμενα ἀνώτερα στρώματα.

Ὁ κ. Πάλλης διαμένων ἐδῶ ἐὰν ἐσχετίζετο μὲ τὸ ἐπίλεκτον μέρος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, θὰ ἐμάνθανεν ὅτι οἱ παπάδες μας, χωρὶς νὰ εἶναι ἄψογοι καθ' ὅλα, εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ οἱ κυριώτεροι αὐτοῦ στύλοι.

Ἡ ἐκμοσίευσις τῆς ἐπιστολῆς — πρᾶξις ἀξιοκατάκριτος — τοῦ κ. Πάλλη εἰς τὸν «Πρωϊνὸν Ταχυδρόμον» δὲν προήρχετο βέβαια ἀπὸ κακῆς προαιρέσεως, ὡς διετάθη καθημερινῆ συνάδελφος, ἀλλ' ἀπὸ κάποιον πόνον διὰ τὰ κακῶς κείμενα ἐν τῷ ἔθνει του, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς ἐσφαλμένας πληροφορίας του, κυβερνᾶται ἀπὸ κλῆρον ἀντεθνικόν.

Ἀντίξοος.

Ὁ ἀνακριτής. — Κατηγορούμενε, ἔχεις τόσο μαύρη τὴν συνείδησιν, ὅσον καὶ τὴ γενειάδα.

Ὁ κατηγορούμενος. — Ἐὰν κρίνετε ἀπὸ τὰ γένεια, κύριε ἀνακριτά, ἐσεῖς δὲν ἔχετε διόλου συνείδησιν, διότι εἶστε ξουρισμένος.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Πόσον καιρὸν κερδίζει ὅποιος δὲν κοιτάζει τι ὁ πλησίον αὐτοῦ εἶπεν ἢ ἔκαμεν ἢ ἐστοχάσθη, ἀλλὰ μόνον φροντίζει δι' ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος κάμνει, ἐὰν αὐτὸ εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον... καὶ νὰ βαδίζῃ ἴσια εἰς τὴν γραμμήν.

Καρπὸν κάμνουν καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ Θεὸς καὶ ὁ κόσμος. Καθεὶς εἰς τὴν κατάλληλον ἐποχὴν καρπίζει. Συνειθίσαμεν νὰ νομίζωμεν ὅτι μόνον ἡ ἄμπελος καὶ τὰ παρόμοια καρποβολοῦν· κάθε ἄλλο. Ὁ δὲ Λόγος φέρει κοὶ γενικὸν καὶ ἰδιαίτερον καρπὸν· καὶ γίνονται ἀπ' αὐτὸν καὶ ἄλλα ὅμοια, ὡσὰν τὸν Λόγον τὸν ἴδιον.

Ὅποιος φεύγει ἀπὸ τὸν κύριον, δραπέτης εἶναι· κύριος δὲ ὁ Νόμος — ἄρα καὶ ὁ παρανομῶν δραπέτης· ἀκόμη δὲ καὶ ὅποιος λυπεῖται ἢ ὀργίζεται ἢ φοβεῖται, διότι δὲν ἤθελε νὰ γίνεται ἢ νὰ εἶχε γίνει κάτι ἀφ' ὅσα ἐκανόνισεν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὰ πάντα διοικεῖ, δηλαδὴ ὁ Νόμος, ὁ κατανέμων ὅσα εἰς καθένα καταλογίζει, ἄρα ὁ φοβούμενος ἢ λυπούμενος ἢ ὀργιζόμενος εἶναι δραπέτης.

Μάρκος Αὐρήλιος.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος *τῶν Ἀθηνῶν δημοσιεύει ἐπιτυχεστάτην μετάφρασιν τοῦ* Pierre Baudry *μερικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν ἐκ τῆς τελευταίας εἰκονογραφημένης συλλογῆς τοῦ Ἀγ. Θέρου.*

— Ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς λογίους μας κ. Δημήτριος Ἀστεριώτης ὁμιλῶν εἰς τὸν Mercure de France *διὰ τὸ ἑλληνικὸν δρᾶμα κάμνει εὔφημον μνείαν περὶ τῶν ἔργων* ***Χελιδόνι*** *τοῦ Νιρβάνα,* ***Κόκκινο πουκάμισο*** *τοῦ Σπύρου Μελᾶ καὶ* ***Πετροχάρηδς,*** *τοῦ Χόρν. Οἱ τρεῖς οὗτοι συγγραφεῖς, λέγει ὁ κ. Ἀστεριώτης προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἑλληνικὸν δρᾶμα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀπέχουν πολὺ νὰ τὸ κατορθώσουν.*

— Εἰς τὴν ***Νέαν ἡμέραν*** *τῆς Τεργέστης ἐδημοσιεύθη μελέτη περὶ τῶν δύο θυγατέρων τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τοῦ ἔθνους κ. Γεωργίου Γενναδίου, Ἐλπίδος καὶ Κλεονίκης, οἱ ὁποῖαι διέπρεψαν εἰς τὴν ζωγραφικήν, τὴν γλυπτικὴν καὶ τὴν μουσικήν. Ἐκ τῶν δύο, ἡ Κλεονίκη ἐκθέσασα εἰς τὸν Παρισινὸν Σαλὸν τὴν προτομὴν τοῦ στρατηγοῦ Φαβιέρου ἔτυχεν εὐφήμου μνείας, ἐπηνέθησαν δὲ πολὺ τὰ ἔργα της εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Ὀλυμπίων τοῦ 1888.*

— Προσεχῶς θὰ ἀποκαλυφθῇ ἐν Παρισίοις ὁ ἀνδριὰς τοῦ Λαμάρκ.

— Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Στεφάνου Ραζᾶ νέα πολιτικοκοινωνικὴ μελέτη ὑπὸ τὸν τίτλον «Δοξοὶ στρατοκόποι».

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων τῆς σχολῆς τῆς κυρίας Μέλα. Ἦτο ὅπως ὅλαι αἱ σχολικαί μας τελεταί. Ἐπιδεικτίασις, στόμφος καὶ κούφιος ἀέρας. Ἐψάλη ὁ πατριαρχικὸς καὶ σουλτανικὸς ὕμνος καὶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἤκουσαν αὐτοὺς ὄρθιοι, ἐψάλη καὶ ὁ ὄγδοος ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὕμνος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ οἱ παριστάμενοι ἤκουσαν αὐτὸν καθήμενοι. Παιδαγωγία ἐξαίρετος μὰ τὴν ἀλήθεια!

— Φαίνεται ὅτι εἰς τὴν πόλιν μας ἤρχισαν νὰ περιφέρονται πνεύματα καὶ οἱ νεκροὶ νὰ βρυκολακιάζουν. Καὶ ὕστερα σᾶς λέγουν μερικοὶ ὅτι ὁ πνευματισμὸς εἶναι οὐτοπία. Κάποιος ἰατρὸς εἰς τὸ Φανάρι εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸν μακαρίτην Ρωμύλον Σπαθάρην, περιπατοῦντα εἰς τὰς ὁδούς. Ἐπίσης αἱ μαθήτριαι τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου εἶδον πολλάκις—ὡς βεβαιώνουν τινὲς—τὴν μακαρίτιδα Καλογερᾶ εἰσερχομένην μέρα μεσημέρι εἰς τὴν παράδοσιν καὶ τόσον ἐφοβήθησαν ὥστε δὲν θέλουν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ σχολεῖον. Τὰ θρυλήματα αὐτὰ οἱ πνευματισταὶ τῆς πόλεώς μας τὰ ἔδοσαν στὸ σφιχτὸ κομπόδεμα καὶ τρίβουν τὰς χεῖρας ἀπὸ τὴν χαράν.

— Ἐξεδόθη τὸ 1ον φυλλάδιον τοῦ πνευματιστικοῦ ἔργου τοῦ Λέοντος Δενὶς ὑπὸ τὸν τίτλον ***Τὰ μετὰ Θάνατον*** *κατὰ μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ λογίου κ. Κίμ. Μπέλλα.*

— Μετ' ἐπιτάσεως διαδίδεται ὅτι οἱ πάτρωνες τῶν χειραγωγουμένων δημοτικιστῶν διέταξαν τὴν διάλυσιν τοῦ περιφήμου ἀδερφάτου τῆς δημοτικῆς γλώσσας εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Ὡς αἰτία τῆς διαλύσεως ταύτης φέρεται ἡ ἀνικανότης τῶν μελῶν αὐτοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτὸ τῶν δημοτικιστῶν ἀφ' ἑτέρου. Οἱ πάτρωνες ἐπὶ τέλους ἐννόησαν, εἶναι ἀλήθεια ὀλίγον ἀργά, ὅτι διὰ τοῦ αὐτορεκλαμαρισμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας δὲν προοδεύει μία ἰδέα ὡς ἡ τῶν δημοτικιστῶν.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο ὡς κατ' ἔτος ἡ τελετὴ τοῦ Λυκείου τοῦ κ. Χατζηχρήστου. Κόσμος προσῆλθεν ἀρκετὸς εἰς τὴν ὡραίαν αἴθουσαν τοῦ Φιλ. Συλλόγου, ὁ ὁποῖος μίαν ἔτι φορὰν ἐθαύμασε τοὺς καρποὺς τοῦ γεραροῦ καθιθρύματος. Καὶ ἐφέτος οἱ τελειόφοιτοι ἦσαν πολλοί, ὅπως καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἔτη. Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὡραῖον ποίημα τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ κ. Σαμψάκου Ἠλία, ἀντάξιον τῆς περιστάσεως. Τὸ παραθέτομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἦτο ἀδίκημα καὶ αὐτόχρημα ἀχαριστία ἐκ μέρους μας ἐὰν δὲν τὸ ἐπράττομεν. Εἶναι πρώτης τάξεως ἐπιδόρπιον.

— Σὰν νᾶμαι ἄφωνος σιμά σου
ἦλθα περίφοβος νὰ σοῦ μιλήσω.
Βλέπω μικρὸ τἀνάστημά σου
ἀλλὰ τὸ ἔργον σου θὰ τὸ στολίσω.
— Εἴθε τὸ γένος μας κι' ἄλλοι νὰ βγάλῃ
πεντέξη ἀκόμη δαυλοὺς ὁμοίους
ἀστὴρ ὡς σύνθημα τότε προβάλλει,
ἐνδόξους λάβε καρποὺς τιμίους...
Εἶπε καὶ ἔδυσε ἡ ἱερὰ ἰδέα
αἴφνης ἡ Πρόοδος βαίνει βεβαία.
— Ζυγίσατέ τον, τιμήσατέ τον
τὸν Χατζηχρῆστον φιλήσατέ τον.
Δὲν εἶνε Μέγας; ἔστω καὶ τοῦτο
ἵδρυσεν ὅμως τὸ Ἰνστιτοῦτο
κ' ἰδού! τὸ ἀέτωμα, ἡ ***Νεολαία***
ἡ Πρᾶξις ἄρχεται, ἀνοίγ' ἡ αὐλαία.

Λέγεται ὅτι ὁ σεβαστὸς πρεσβύτης ἐπεθύμει νὰ πληρώσῃ τὸν κ. Σαμψάκον διὰ τοῦ ἰδίου νομίσματος, δλδ. ν' ἀπαντήσῃ ποιητῷ τῷ τρόπῳ, ἀλλὰ τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησίς του, ὥστε ἠρκέσθη νὰ σιωπήσῃ. Κάποιος δημοσιογράφος ἀπερχόμενος ὁμολόγησεν ὅτι τὸ καλήτερον καὶ ἀπολαυτικώτερον μέρος τοῦ προγράμματος τῆς τελετῆς ἦτο ἡ προσφώνησις τοῦ Σαμψάκου, ἀλλ' ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς δὲν ἦτο βέβαια ἄλλο παρὰ κακὴ γλῶσσα.

ΑΣΤΕΙΑ

— Τὸ ξέρεις πῶς τὸ παρτεσοῦ σου εἶναι ἐλεεινό;

— Ἔ! φίλε μου, νομίζεις πῶς τὰ κρεμαστάρια τῶν καφενείων μποροῦν νὰ κάνουν ροῦχα ἐπὶ παραγγελίᾳ.

— ! ! !

Ἐπιβάτης σιδηροδρόμου. — Κύριε, δὲν πρόφθασα νὰ πάρω εἰσιτήριον, κρατήσατε σᾶς παρακαλῶ τὸ ἀντίτιμον.

Τὸ κοντρόλ. — Ἀλλά, κύριε, αὐτὸ ποῦ ἐκάματε εἶναι ἀπερισκεψία... καὶ ἐὰν συνέβαινε δυστύχημα καὶ γενούσαστε κομμάτια; Τότε δὲν θὰ ἔχανε τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰσιτηρίου ἡ ἑταιρεία; Ἄλλη φορὰ νὰ παίρνετε εἰσιτήριο...

Εἷς λωποδύτης. — Μοῦ ἐβεβαίωνε ὁ ἄθλιος πῶς δὲν εἶχε λεπτό... κι' ὅταν σοῦ τὸν ξάπλωσα καταγῆς μὲ τὴ μαγκούρα, ηὗρα ἀπάνω του τρεῖς λίρες...

Ἄλλος λωποδύτης. Ἔ, βλάμη, νὰ τὶ μὲ ἀποθαρρύνει στὸ ἐπάγγελμά μας... ἔχεις σχεδὸν τὶς περισσότερες φορὲς νὰ κάμῃς μὲ ἀνθρώπους πολὺ ὀλίγον εὐγενεῖς.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς τραπέζης. — Καταθέτετε τὸς οἰκονομίας σας;... Ἠμπορεῖτε, κύριε, νὰ μοῦ εἴπετε εἰς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

Ὁ χωρικός. — Μὰ ἄνθρωπέ μου, σὲ μένα, σὲ ποιὸν ἄλλονα.

Σκέψις ἀλήτου. — Ἕνας περιηγητὴς χωρὶς παράδες εἶναι ἕνας ἀλήτης. Καὶ ἕνας ἀλήτης μὲ παράδες εἶναι ἕνας περιηγητής.

Φίλος τοῦ Ἐπικαίρου κατώκησεν ἐπὶ δύο ἡμέρας εἰς ξενοδοχεῖόν τι τοῦ Βοσπόρου. Ὅταν ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ ξενοδόχος ἀφελέσσατα τοῦ παρουσίασε τὸν ἑξῆς λογαριασμόν: 3 γεύματα γρ. 60. 1 δωμάτιον 40. Κηρίον 2. Ἔκτακτον ὑπηρεσίαν 40. Θέαν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου 20. Σεληνιακὸν φῶς 20, Αὔραν πρωϊνὴν 10. Ἑσπερινὴν 10. Διὰ 4 ἐπισκέψεις εἰς... 4 Διὰ τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνος 10.

Ὁ Καιρὸς κάθηται σκεπτικός. Εἶδε τέσσαρες, πέντε κυνηγοὺς καλοενδεδυμένους νὰ διέρχωνται τοὺς κάμπους. Ὁ μόλις ἀνατέλλων ἥλιος ἠρώτησε: Διατί, ὦ Καιρέ, εἶσαι τόσον σκεπτικὸς καὶ τερίλυπος;

— Φοβοῦμαι, ἀπήντησε κατηφὴς ὁ Καιρός, μήπως οἱ κυνηγοὶ αὐτοὶ δὲν πηγαίνουν νὰ σκοτώσουν ὀρτύκια καὶ λαγούς ἀλλὰ πηγαίνουν νὰ σκοτώσουν τὸν καιρόν.

Εἰς Ἀμερικανὸς κληρικός, μετὰ μακρὸν ταξείδιον ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, ἐπέβη ἀτμοπλοίου ἀπὸ Λίβερπουλ ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικήν, ἔνθα μὴ ἔχων ἄλλον συγγενῆ ἐκτὸς γραίας τινὸς θείας, ἐσκέφθη νὰ τῇ τηλεγραφήσῃ, εἰδοποιῶν αὐτὴν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν τοῦ ἔμειναν πολλὰ χρήματα πλέον, χάριν οἰκονομίας συνέταξε καὶ ἀπέστειλε τὸ λακωνικώτατον τοῦτο τηλεγράφημα: «2 Ἰωάννην· 12 13.» Φίλος τού τις ἰδὼν τὸ τηλεγράφημα ἠρώτησε τὶ σημαίνουν τὰ γραφέντα. — Ἀ! εἶπεν ὁ κληρικός. Εἶμαι στενοχωρημένος καὶ ἐπειδὴ ἡ θεία μου εἶνε θρησκόληπτος τὴν παρατέμπω εἰς τὸ δεύτερον κεφάλαιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, παραγράφους 12 καὶ 13. Ἐκείνη θὰ ἀνοίξῃ τὴν βίβλον καὶ θὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ σχετικὸν μέρος τὰ ἑξῆς: Καίτοι εἶχον πολλὰ νὰ σοὶ γράψω, ἐν τούτοις δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ πράξω διὰ τοῦ χάρτου καὶ τῆς μελάνης. Θὰ σὲ ἴδω καὶ θὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ ζώσης καὶ οὕτως ἡ χαρὰ ἡμῶν θὰ εἶνε πλήρης. 13. — Τὸ τέκνον τῆς ἀδελφῆς σου σὲ χαιρετᾷ· Ἀμήν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ:

Χαρικλῆ :	*Χουχλίδια*	*Γρ. 2*
Τυμφρηστοῦ :	*Τραγούδια τῆς ἀγάπης* . .	» 5
Α. Γεωργιάδη :	*Σὰν παραμύθια*	» 2

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Σταυρόλεξον ἀρ. 32.

```
        α α | α α
        . . | . .
α . . . | . . . α
α . . . | . . . α
---------------
α . . . | . . . α
α . . . | . . . α
        . . | . .
        α α | α α
```

Ἑκάστη λέξις θ' ἀποτελῆται ἐκ τεσσάρων γραμμάτων καὶ δὲν θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὰς ἄλλας.

Δωροθέα Κ. Κ.

Ἀνάμιξις συλλαβῶν ἀρ. 33.

Α, ΓΟ, ΠΑΙ, ΜΑΡ, ΝΕ, ΤΙ, ΟΥ, ΑΙ, ΩΝ, ΔΕΥ, ΚΝΑ, ΣΙ, ΤΕ.

Κ. Σ. Κ. *(Ζωγράφειον).*

ΛΥΣΕΙΣ 20 ΦΥΛΛΟΥ.

Αἴνιγμα ἀρ. 27.
Ὅμηρος-μηρός.

—

Κυβόλεξον ἀρ. 28.
α υ ρ α
ὕ δ ω ρ
ρ ω μ η
ἄ ρ η ς

Λύται. *Δωροθέα Κ.Κ. (ἀρ. 27, 28). Σωκράτης Χατζῆ Γεωργιάδης (ἀρ. 27, 28). Γαλανομμάτης (ἀρ. 27, 28). Ἀγκωνιάτης (ἀρ. 27, 28). ΛΑΟΣ (ἀρ. 27). Ν. Π. Ρ. Βόσπορος (ἀρ. 27, 28). Θ. Π. Ρ. Βόσπορος (ἀρ. 27, 28). Ὁ Ρωμιὸς τοῦ Σουρῆ (ἀρ. 27, 20).*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον **Α. Κ. Ἀρτάκην.**—*Ἐλάβαμεν τὴν ἐπιστολήν σας. Τὰ περὶ φορτικότητος, ποῦ λέγεται, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ τὰ ἐπαναλάβετε. Τὰ σταλέντα ὅλα θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὸν καιρόν των, ἐκτὸς ἐὰν εἰς τὸ μεταξὺ μᾶς στείλετε τίποτε καλήτερον. Μὴ λησμονεῖτε τὴν σημειωσούλα σας. Διατὶ ὅμως δὲν φροντίζετε νὰ πληθύνετε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγνωστῶν μας εἰς τὰ περίχωρα; Δὲν προσπαθεῖτε; Ἐὰν ἔλθῃ ὁ Μ. Φ. νὰ μᾶς τὸ γράψετε.*

Κον **Π. Μ. Ἀρτάκην.**—*Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφετε διὰ τὸν Ἐπίκαιρον.*

Κον **Μ. Πέραν.**—*Οἱ Παράδεισοι τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ ἀκόμη δὲν ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἰδιαίτερον τόμον. Καθόσον ὅμως γνωρίζομεν ἐδημοσιεύθησαν κάπου ἀποσπάσματά τινα. Χάριν ὑμῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἐπικαίρου παραθέτομεν ἐδῶ ἓν μικρὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν πρῶτον Λόγον τῶν «Παραδείσων» τὸν ἐπιγραφόμενον* **Ἐπιφάνεια.** *Βεβαίως οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ στίχοι εἶναι ἀνεπαρκεῖς ὅπως καταδείξουν τὴν ἀξίαν τοῦ ὅλου ἔργου.*

Ξύπνα, ξύπνα!

Ξύπνα, δροσιὰ τῆς αὐγῆς καὶ φεγγάρι
Ξύπνα τῆς νύχτας, ὁ Ἀπρίλης κι' ὁ Μάης
Μ' ὅλα τὰ ρόδα καὶ μ' ὅλη τὴ χλώρη
Σὲ καρτεροῦν, καὶ οἱ χειμῶνες οἱ γέροι
Σὲ καρτεροῦν ἡλιοστόλιστοι, ξύπνα:
Στὸ λιμανάκι τἀπάνεμον ὅπον
Τἀσπροδερὸ περιγιάλι τῶν βράχων
Τὸ περιγιάλι τῶν κήπων ξανοίγει
Πράσινο ἀγνάντια, ἕνα σπίτι
Σὲ καρτερεῖ, μιὰ βαρκοῦλα στὸ μῶλο
Σφιχτοδετὴ καρτερεῖ σε κ' ἐκείνη.
Ἕνα λευκὸν ἀλογάκι παρέκει
Σὲ καρτερεῖ· θὰ σὲ φέρ' ἡ βαρκούλα
Στὸ ἐρημικὸν ἀκροτόπι νὰ μάσῃς
Τἀκρογιαλιοῦ τὰ κοχύλια, τὰ κρίνα
Τῆς ἀμμουδιᾶς· θὰ σὲ πάῃ τἀλογάκι
Στὸ μονοπάτι ποῦ στρίβει σὰ φείδι
Πρὸς τὸ πολύκαρπο κλῆμα νὰ κόψῃς
Τὶς ροδοκόκκινες ρώγες· ὤ! ξύπνα!
Σὲ καρτεροῦν μιὰ παιδοῦλα, ἓν ἀγόρι.
Σὲ καρτεροῦν, στὴ γωνίτσα ποῦ ξέρεις.
Τριανταφυλλιὲς τρεῖς σὲ τρεῖς μέσα γάστρες
Ἡ μιὰ στἀγόρι τὰ ρόδα της δίνει,
Καὶ στὴν παιδοῦλαν ἡ ἄλλη τὰ δίνει
Ὅμως ἡ τρίτη τὰ θέλει, τὰ κρύβει,
Κι' ὅλο στοὺς κλώνους της μάχετ' ἀπάνου
Νὰ τὰ κρατήσῃ καὶ λέει τῆς δροσούλας:
«Φύγε, δροσιά!» καὶ τὴ μέλισσα διώχνει,
Καὶ τῆς χρυσῆς πεταλούδας δὲ θέλει
Τἀεροφίλημα... Κάποιο χεράκι
Μέρες καὶ νύχτες προσμένει, κι' ἐκεῖνο
Μήτε τοῦ φαίνεται, μήτε γυρίζει
Καὶ τὰ τριαντάφυλλα ρεύουν... Ὦ ξύπνα!
Σὲ καρτεροῦνε τρελλότερ' ἀπ' ὅλα
Καὶ δυὸ καρδιές· ποιὲς καρδιές; τὶς γνωρίζεις...
Μή μου ζητᾷς νὰ τὶς πῶ... Κάποιους πόνους
Δὲν τοὺς χωράει κι ὁ πλατύτερος θρῆνος!

Δδα **Ἀρ. Μ. Μακροχώριον.**—*Τὸ διηγηματάκι σας εἶναι καλὸν διὰ τὰς* **Ἀπαρχάς μας,** *ἀλλὰ ὅπως ἐδηλώσαμεν ἤδη πρέπει νὰ εὐαρεστηθῆτε, νὰ ἔλθετε εἰς τὸ γραφεῖόν μας. Ὁ ὅρος εἶναι ἀποράβατος.*

Κον **Ἀς-Ἀς** — *Σᾶς παραπέμπομεν ἀνωτέρω. Ἐν τούτοις τὸ ἔργον σας δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ περάσῃ οὔτε εἰς τὰς* **Ἀπαρχάς.** *Εἰς τὰς* **Ἀπαρχὰς** *θὰ γράφουν οἱ μέλλοντες λόγιοί μας.*

Κον **Σ. Χ. Γ.** **Ἐνταῦθα** — *Ἠμποροῦμεν νὰ μάθωμεν τί ἐνδιαφέρεται τὸ δημόσιόν μας ἀπὸ τὰς ἀποσταλείσας εἰκόνας:*

Κον **Ε. Ε. Πάνορμον.** — *Ἔχετε δίκαιον. Ὅταν ἡ κοινωνία μας ἀρχίσῃ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ βιβλίον ἡμεῖς δὲν θὰ ὑπάρχωμεν. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ;*

Διδα **Ὀμορφονιάν.** — *Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. Καὶ ὅμως μὴ χάνεσθε. Ἡ* **Φλὸξ** *εἶναι ἑτοίμη νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ. Ὁ καθεὶς εὑρίσκεται εἰς τὸ στοιχεῖόν του.*

Δδα Ε. Κ. **Χρυσόπολιν,** — *Μὴ ἀνυπομονῆτε,* **τὰ μετὰ θάνατον** *τοῦ κυρίου Μπέλλα ἐκδίδονται προσεχέστατα Τὰ πρῶτα φυλλάδια εὑρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖά μας.*

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΑΝΤΟΥ
ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΠΕΛΛΑ
Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν

Ἐμβατήριον Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.
Capiccio per Pianoforte.
Charlotta, (πόλκα).

Ἐξεδόθησαν:
Πόνος ψυχῆς (νυκτῳδία).
Ἀποχαιρετισμός, (ἄσμα).
Χορὸς Συλφίδων, (βάλς).

Μουσικὸν Περιοδικὸν
Περιλαμβάνον
ἔργα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ
ὁμογενοῦς καλλιτέχνου.

Πίνετε ὅλοι τὸν ἑλληνικὸν ζῦθον
ΝΕΚΤΑΡ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
Κουρσοὺμ χάν, ἀριθμ. 3.